

постоянното желаніе на вѣчното утѣшеніе. І. Христосъ, въ вторѣтъ блаженнѣ не е ималъ предъ видъ външнытъ сълзы, които ся ронѣтъ по лицето, но онова съчувствіе, което е изворътъ имъ, сирѣчь, сърдце съкрушено и духъ покаянъ.

Въ вторѣтъ блаженнѣ, както и въ другытъ, предлежи особено за сърдечнытъ чувства; І. Христосъ нито простеннытъ удовольствія осѣжда, нито отчаяніето въ тѣгытъ одобрява; поучилъ е само че удовольствіята, сами по себѣ, могатъ да сѣ, както и богатствата, препятствіе на христіанското совершенство, че е по трудно челоуѣку,